

Det ærede Medlem Hr. J. P. Larsen sagde, at vi hellere maatte træde frivilligt ud af Dansen. Møn ikke vi saa kunde blive tvunget ind i Dansen ret ufrivilligt? Og mon det saa ikke vilde blive Dødedansen, vi traadte i Danmark?

Man taler om at tale til Forstanden, den kølige, klare Fornuft, og ikke lade Hjertet og Følelserne raade. Og hvad gør saa det ærede Medlem Hr. J. P. Larsen; han gør lige det modsatte; han taler netop til Følelsen og Hjertet, lige saavel som alle de andre gør, naar de gaar ud og agiterer og navnlig agiterer blandt Kvinderne; saa er det Følelsen og Følelsen alene, der agiterer paa. Det ærede Medlem lod hele Invalidetoget passere Revu for sit indre Øje og for vort med. Han slog paa Følelsen, og ude i Landet siger Socialdemokraterne til os Kvinder: Hvorfor vil I sætte Børn i Verden til Kanonføde? Hvorfor vil I se eders Børn lemlæstede? og hvad andet man kan tale til Følelsen med. Det er rigtigt, at vi Kvinder skal ofre det bedste, vi ejer, i en Krig, men skønt vi er Kvinder, netop fordi vi er Kvinder og ved, at Krigen ikke er til at undgaa, netop derfor kræver vi et Værn for vor Ungdom. Vi undgaar ikke vor Skæbne blot ved paa Strudsemanér at stikke Hovedet i Busken og saa tro, at alt er vel forvaret. Vi har ingen Garanti for at bevare Freden ved at vedtage et saadant Forslag. Tværtimod, overalt og i alle Livets andre Forhold sikrer man sig og værger man sig. Ingen gaar hjemme fra uden at laase sin Dør; ingen tænker paa, naar han staar overfor en Overmagt og et Overgreb: Er du nu ogsaa stærk nok til at modstaa? Vi er Lilliputer, sagde den højt-ærede Forsvarsminister i Gaar, men er man da overhovedet for lille til at vise Villie til Livet? Det er simpelt hen Selvopholdelsesdriften, Menneskets inderste, dybeste Instinkt; der taler sit Sprog her. Jeg tror, at de Herrer, hvis de havde Magt, som de har Agt og fik Afrustningen sat igennem, hurtigt vilde komme til Klarhed over, at der ikke alene er noget, der, som det ærede Medlem Hr. Sundbo sagde, hedder daarlige Feltherrer og daarlige Diplomater, men at det da ogsaa vilde kunde siges, at der havde været daarlige Politikere her i Danmark. Skæbnen vilde indhente os en skønne Dag, og havde vi ikke vort Værn, saa vilde vi blive tvunget ind i Krigen, og saa vilde vi lide den samme Skæbne, som ærede Medlemmer vil kunne læse sig til ved at læse det ærede Medlem Hr. H. P. Hanssens Dagbogsoptegnelser om, hvorledes det gik

udover Befolkningen i Polen, Litauen og de øvrige Randstater, hvorledes disse Lande blev hærget, hvorledes Menneskene blev skændet, og hvorledes de led. Det er den samme Skæbne, der venter os, hvis vi afruster her i Danmark. Politit kan være uhyre brugbart indadtil, men udadtil kræves Militær paa den almindelige Værnepligts Grund.

Der er for mig heller ikke Skygge af Tvivl om, at hvis det virkelig blev Alvor herhjemme, saa vilde enhver, ogsaa de Herrer Afrustere, føle, at de havde en Pligt til at forsvare deres Land. Det vilde bl. a. være Selvopholdelsesdriften, der drev dem til det. Men, hvis vi saa havde afrustet? Saa var den gode Villie og Nidkærheden jo ikke nok. Jeg tror, de Herrer, der staar paa den anden Side, skal tænke lidt over, hvilket tungt Ansvar der vil komme til at hvile paa dem, hvis de virkelig havde Magt, som de har Agt, og hvis de virkelig fik Afrustningslovene gennemført. Det vilde blive et saa tungt Ansvar for de Herrer, at jeg end ikke ønsker et saa tungt Ansvar lagt paa min argeste Fjende. Regeringen ved imidlertid, at disse Forslag er det umuligt at føre igennem, saa de bliver i denne Omgang fri for det tunge Ansvar.

Udenrigsministeren udtalte i Gaar, at det gik vel ikke at føre Lovene igennem, men saa var man den Erfaring rigere. Ja, vi er ogsaa den Ydmygelse og Beskæmmelse rigere i Øjeblikket, som vi har lidt i Udlandets Øjne ved, at dette Forslag overhovedet har kunnet se Dagens Lys. Naar der staar i „Social-Demokraten“, at Danmarks Navn nævnes hyppigere ude selv i de allerfjerneste Egne, og at Danmarks Navn er kommet paa Folks Læber langt borte, ja, saa vil jeg sige, at det er ikke arefulde Ord, der er kommet paa fremmedes Læber; det er Smilet, Grinet over Danmark.

Og jeg tvivler om, at noget fornuftigt Menneske kan tillægge Mac Donalds Udtalelse i Genève nogen som helst Betydning. Naar han taler om, at Danmark har vist Vejen for alle forstandige Nationer, maa jeg have Lov til at spørge: Er han selv blandt de forstandige Nationers Repræsentanter? Viste han selv Vejen som forstandig Mand? Jeg tror gerne, at han har rost Danmark for dette Forslag; maaske har han dog ikke ment noget med det. Men Ræven vilde ogsaa smile, hvis Mennesket fandt paa at kappe Gitrene om Hønsedaarden. Mac Donald gik den modsatte Vej af sine Teorier. Han handlede, som det